

Biblická čtení:

Prísloví 9, 1-6: Moudrost si vystavěla dům, vytesala sedm sloupů. Porazila dobytče, smísila víno a prostřela svůj stůl. Vyslala své dívky, volá na vrcholu městských výšin: „Kdo je prostoduchý, ať se sem uchýlí!“ Toho, kdo nemá rozum, zve: „Pojďte, jezte můj chléb a pijte víno, které jsem smísila, nechte prostoduchosti a budete živi, kráčejte cestou rozumnosti!“

Efezským 5, 15-20: Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří; nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale hledte pochopit, co je vůle Páně. A neopíjejte se vínem, což je prostopášnost, ale plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalo zpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce a vždycky za všecko vzdávejte díky Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Jan 6, 51-58: Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli: „Jak nám ten člověk může dát k jídlu své tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe – ne jako jedli vaši otcové, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, živ bude navěky.“

Nasyčení vnitřní touhy

Text z Janova Evangelia je dobře znám. Všichni, kdo chodíme pravidelně do kostela, jsme ho už alespoň jednou slyšeli. V textu jsou popsáni Židé, jak se přou a nerozumí informaci, když Ježíš říká, že jim může dát sníst své tělo. Ale rozumíme tomu textu dnes lépe? To je otázka. Při přemýšlení nad textem se mi vybavil známý příběh Mojžíše, jak vyvádí lid z otroctví a zde se objevuje pokrm Mana. První biblicky doložený pokrm z nebe. Izraelité na cestě pouští vzpomínají na egyptské hrnce masa a chléb, kterého bylo dostatek. Prožívají určitě pocity frustrace, nedostatku a chtějí opět žít z hmatatelné potravy, za což by zaplatili novým otroctvím. Ale to se jim v daný okamžik nezdá důležité. Hlavní je pocit nedostatku v otevřené a prázdné poušti, kde se spoléhají pouze na Hospodina. Proti sobě stojí protichůdné pocity. Touha z nedostatku, potřeba něco fyzicky vlastnit a duchovní postoj odevzdanosti, u kterého se nechce vlastnit, ale věřit. Otroctvá minulost symbolizovaná hrnci s voňavou potravou stojí proti otevřené budoucnosti symbolizované manou a prázdnotou pouště. Ale tehdy Mana musela nasytit lid a současně symbolizovat Boží přítomnost. Teď se posuneme dál v čase do Evangelia. Už je to uchopitelnější, už se tu přímo zmiňuje i tělo a krev. Nasytí hlad a ukojí žízeň po Božím životě. Uvádí se zde nový účinek slavení bohoslužby – v naší církvi Liturgii. Zpřítomnění Ježíše Krista. Pozvedání chleba (hostie) a kalicha s vínem jakožto znamení Ježíšova těla a krve. I když to bylo ještě pro většinu složité, snažil se Ježíš navést a jít příkladem. Znovu tu zmiňuje, že byl poslán od Otce. Živého, aby věděli, uvěřili. I tu říká, ne jako jedli vaši otcové a zemřeli. Snaží se vysvětlit, že už vědí více, jsou duchovně

dále. Už to není zub za zub. Samozřejmě každý tomu rozuměl dle svých možností. Zaznívá tu i nesmrtelnost. To je veliký posun. No a dnes, když čtu tento text, je to opět jiné. My se máme moc dobře. Nic nám nechybí. Máme vše potřebné. Materiálně jsme všichni zajištěni. Nemáme tu válku, epidemii. Máme pitnou vodu a krásnou přírodu. A stejně tolik lidí kolem nás je uvnitř prázdných a hledajících odpovědi na situace, které se jim v životě dějí. A oni nevědí proč a trápí se. Já jsem přesvědčená, že každý z nás má v sobě duchovní část, ať už si to uvědomujeme nebo ne. Společnost hledá, ač vám to spousta lidí neřekne, nejsou šťastní a vlastně ani neví proč. A to se nemusíme trmáčet nikde pouští nebo nás nikdo nekamenuje za naši víru. Tak by si jeden řekl: tak kde je problém, proč tolik lidí není šťastných a vnitřně spokojených? Dobrá otázka. Ve skutečnosti je to možná velmi jednoduché. A tím jsou úplně základní hodnoty, jako je vzájemná pomoc, přátelství, láska, vzájemná trpělivost, soucit, pochopení, naslouchání sobě a sobě si navzájem. My máme to štěstí, že my už to dnes žijeme, my tady mezi sebou, ale venku to tak u většinové společnosti ještě není. Takže i my jsme tím důležitým článkem, tím kouskem Ježíšova těla a to se počítá. Mám velikou radost, protože ve čtvrtek proběhl krásný křest ve Škodějově. Křest tří lidí a to je přesně důkaz toho, jakou my jako celek máme sílu a jak k nám Písmo stále promlouvá a navádí nás. Důkaz, že skrze nás se ta pavučina dobra šíří. Jen si představte, kolik každý ten pokřtěný člověk má kolem sebe dalších lidí, přátele, rodinu a tam všude se to dobro dostane.

Samozřejmě nemůžu opomenout, že stále máme na čem pracovat, ale je dobré se také zastavit a být vděční, v jaké době žijeme a jak je o nás postaráno.